

kalorama nieuws

Oktober 2020

Dag,

Deze editie van het Kalorama Nieuws nemen we u mee in hoe het binnen Kalorama gaat in Coronatijd. Voor iedereen die betrokken is bij Kalorama staat het welbevinden van onze bewoners voorop, altijd. Maar deze periode, met Corona soms heel dichtbij, staat ook nadrukkelijk in het teken van ziekte, herstel, soms ook afscheid moeten nemen en veiligheid voor ons allemaal. Dit vraagt veel van iedereen en natuurlijk is het soms ingewikkeld het voor iedereen goed te doen. Maar samen met de vrijwilligers zetten onze collega's hier dagelijks hun schouders onder en proberen zij alles zo goed mogelijk vorm te geven.

Omdat het zo belangrijk is met elkaar in verbinding te blijven, willen we graag met u onze ervaringen delen. Juist in deze tijd is het zo waardevol te ervaren dat je samen heel veel kunt bereiken en dat niemand alleen hoeft te staan.

In dit blad geven we u een inkijkje in hoe we dit doen, door een verzameling van verhalen en ervaringen van de afgelopen periode. Het is ook bedoeld als een hart onder de riem voor iedereen, omdat we dit allemaal wel eens nodig hebben.

Ik wens u veel leesplezier en sterkte toe!

Hartelijke groet,

Fieke van Deutekom
Bestuurder Kalorama

Een kijkje achter de schermen in tijden van corona

In maart 2020 kwam ieders wereld op zijn kop te staan. We werden overvallen door corona. Ook binnen Kalorama was de impact groot. Als eerste zorginstelling in de regio werden we getroffen en zagen we ons genoodzaakt de deuren te sluiten voor bezoek. Dit was twee dagen voordat de zorginstellingen landelijk dicht gingen. Een heel heftig en ingrijpend besluit, er is geen andere uitweg. Hoe anders is dat op dit moment, nu de dreiging weer heel groot is en we in tegenstelling tot het voorjaar wel enigszins weten wat corona inhoudt. Wat de nabije toekomst ons brengt weten we niet. Wel weten we dat we er met elkaar alles aan doen om corona buiten de deur te houden en we willen zorgen dat onze bewoners bezoek blijven ontvangen.

We gaan nog even terug naar maart. Vooral de teams en activiteitenbegeleiders bij het Centrum voor doofblinden, de Terp en de Sterrenberg hebben een heftige, emotionele en spannende tijd meegemaakt doordat ze werden getroffen door corona. Zowel bewoners als medewerkers. Het is nog heel vers en collega's van deze afdelingen hebben echt tijd nodig te verwerken wat ze hebben meegemaakt: angst, onmacht, verdriet om het verlies van bewoners of zijn zelf ziek geweest. Nu de dreiging van corona weer toeneemt, komen ook die pijnlijke, verdrietige herinneringen terug. Ziekte van medewerkers zorgde er ook voor dat, naast de angst die iedereen had, gezorgd moest worden dat er voldoende handen waren om het werk te doen. Door de flexibiliteit van collega's, ook van onze ondersteunende afdelingen, is dit gelukt. In tijden van nood zet iedereen een stapje extra. De taak van de interne crisisteam was de

juiste besluiten te nemen op basis van de informatie die er landelijk kwam vanuit het kabinet en het RIVM en dit te vertalen en communiceren binnen de organisatie. Ook sloot Kalorama aan bij een regionaal overleg. Er kwam in het begin veel informatie af op de teams en de informatie wisselde vaak. Dat heeft soms voor verwarring gezorgd. Gaandeweg liep dit meer gestroomlijnd en werd steeds duidelijker waar de juiste informatie te vinden was en bij wie je moest zijn.

Ondersteunende afdelingen moesten op hun beurt ook kijken wat voor hen goed was om te doen. Er werd veel van onze collega's gevraagd om zelf in te schatten wat goede stappen waren om te zetten. Dat heeft enerzijds voor onzekerheid gezorgd en anderzijds voor trots: we hebben veel goede dingen kunnen doen.

Toen ging Kalorama weer open

Het was voor onze bewoners en hun naasten zwaar dat ze elkaar niet konden ontmoeten. Via beeldbellen en raambezoek was er de mogelijkheid om elkaar te zien, maar dat contact is niet wat je wilt. Ook voor de zorgmedewerkers was het moeilijk om het gemis bij onze bewoners te zien. Zoveel als in ieders macht lag hebben we dit leed proberen te verzachten. Met de landelijke richtlijnen in de hand hebben we gekeken hoe we dit op grote lijnen binnen Kalorama wilden invullen, zoveel mogelijk passend bij onze organisatiewaarden. Zo besloten we bijvoorbeeld bezoek niet te vragen handschoenen te dragen, omdat goede handhygiëne voldoende is. Ook kozen we ervoor geen medewerker bij het bezoek neer te zetten om de 1,5 meter te bewaken. We vertrouwen familie het juiste te doen. We attenderen elkaar op de gedeelde verantwoordelijkheid voor het welzijn

van eenieder. We hebben gekeken hoe we binnen de richtlijnen zoveel mogelijk ruimte konden geven voor ieders welzijn. Bij Kalorama geloven we in het vakmanschap van onze collega's en geven we veel ruimte aan ieders inbreng. Bij de start van de crisis was het belangrijk om te sturen via het crisisteam, omdat we snel moesten handelen. Bij het weer openstellen van het huis, wilden we weer terug naar waar we voor staan; de teams aan het roer.

De teams werkten de bezoeksregeling (met ondersteuning waar dat gewenst was) uit voor hun afdeling. Tenslotte weten de teams wat de mogelijkheden en onmogelijkheden op hun afdeling zijn en kennen zij onze bewoners en hun behoeften het beste. Oftewel, ook hier streefden we naar zoveel mogelijk maatwerk.

Met ruimte voor wel doordachte keuzes vanuit het team in het belang van onze bewoners en onze zorgmedewerkers. Dat is ook de reden dat afdelingen op verschillende momenten open gingen en dat afspraken konden verschillen. Er was tijd nodig dit zorgvuldig met elkaar af te stemmen: Hoe stonden onze bewoners erin? Welke eventuele zorgen leefden bij de zorgmedewerkers? Welke mogelijkheden bood het gebouw als je keek naar de 1,5 meterregeling? Hoe was de teambezetting op afdelingen om het bezoek te begeleiden? Door met elkaar dit gesprek te voeren kwamen we tot gedragen besluiten. We blijven uitleggen aan bewoners en familie op basis van welke overwegingen het bijvoorbeeld even niet mogelijk is om vaker langs te komen. En met name vanuit de gedachte wat goed is voor de individuele bewoners. Op de PG-afdeling merkten we bijvoorbeeld dat bewoners baat hadden bij een prikkelarme omgeving.

Dit bracht hen rust. We blijven zoeken naar de balans: Zorgen dat bewoners hun familie weer kunnen ontvangen en tegelijkertijd zoveel mogelijk rust in hun huiskamer houden.

Nog steeds is de situatie zo dat er verschillende afspraken tussen afdelingen of locaties zijn. Deze zijn er met name omdat de situatie daar anders is, of dat er andere keuzes gemaakt worden met de bewoners. En onze bewoners zetten we centraal, niet onszelf!

We hebben met elkaar de corona-periode geëvalueerd. Wat deden we goed en wat moeten we tijdens de tweede golf anders doen? Hier zijn we scherp op.

Sámen
blijven we alert
op corona.

En nu

Het is opnieuw een spannende tijd. We hebben verschillende maatregelen moeten nemen. En tegelijkertijd blijven we voortdurend samen kijken naar wat verantwoord wél kan, vanuit het oogpunt van veiligheid en welzijn. Wij nemen maatregelen en zorgen daarbij dat we de bewegingsruimte en activiteiten van onze bewoners zo min mogelijk hoeven te beperken. Met goede voorzorgsmaatregelen blijven dingen mogelijk.

Het was en is een emotionele tijd voor bewoners, voor medewerkers en voor familie. Corona blijft voor iedereen spannend en niemand weet volledig zeker wat het beste is om te doen. Wat we wel zeker weten is dat we met ons eigen gedrag besmettingen kunnen voorkomen. Laten we samen alert zijn op corona en samen, voor zolang het nodig is, de corona-afspraken naleven.

Een prachtig artikel uit regiomagazine TOPIC dat onlangs verscheen

Miranda Weyers in gesprek met bewoner tijdens de lockdown periode.

Foto door het raam genomen door Amy Thoonen.

Kalorama blijft alert op corona

Dit voorjaar werd Kalorama getroffen door corona. Direct in het begin van de coronacrisis zijn er bewoners en ook medewerkers ziek geworden. De meesten van hen zijn weer opgeknapt maar er zijn helaas ook bewoners overleden. Het was een zware en moeilijke tijd. Bij het schrijven van dit artikel is Kalorama vrij van corona. Maar zolang er geen vaccin is, is het spannend. Daarom blijft iedereen bij Kalorama alert en blijven maatregelen van kracht.

Terugblik op de lockdown

Miranda Weyers, kwaliteitsverpleegkundige, en Daniëlla Martina, geestelijk verzorger bij Kalorama, stonden met hun collega's tijdens de corona lockdown in het oog van de storm. Samen kijken zij terug op een intense en heftige periode. En tegelijkertijd zijn er ook mooie dingen gebeurd en belangrijke lessen geleerd die ze graag meenemen naar de toekomst.

Dit mag nooit meer gebeuren

“Wat mij het meeste is bijgebleven is de eenzaamheid die alle bewoners moesten doormaken”, vertelt Miranda. “Dat mag nooit meer gebeuren en heeft onze ogen geopend. Ik ben dan ook heel blij dat wij sinds deze zomer twee welzijnscollega's in ons team hebben. Zij kunnen individuele aandacht geven. Maar ook de saamhorigheid die we met elkaar hadden was groot. Wij gingen het samen doen. En dat hebben we ook gedaan.”

Steun van studenten was een gouden greep

“Op het diepste punt, toen onze afdeling De Sterrenberg volledig in quarantaine was, hebben we ondersteuning gekregen van studenten geneeskunde. Zij hebben alle diensten meegedraaid. Dat was echt geweldig. Mocht er een tweede golf komen dan weten we de studenten weer te vinden.”

De rust op de afdeling was fijn

“Het was moeilijk dat er geen bezoek mocht komen. Niet alleen voor de bewoners zelf maar ook voor de directe familie. Toch hebben we gemerkt dat de rust die ontstond sommige mensen juist goed deed. Het is goed dat er nu weer een bezoekregeling is. Maar de rust die we hebben meegeemaakt, proberen we ook vast te houden”, aldus Miranda.

Luisteren en er voor mensen zijn

Daniëlla Martina is werkzaam in het Centrum voor doofblinden en op de psychogeriatrische afdelingen van Kalorama. “Ik was aan het werk in het Centrum voor doofblinden toen corona uitbrak. Daar ben ik dus al die tijd gebleven”, vertelt Daniëlla. “We zaten er gelijk middenin. Dat was ongeloflijk.”

Ik heb met heel veel mensen gesproken en ook diensten meegedraaid. Iedereen had er mee te maken. Er was angst, verdriet en onvermogen. Het betekende voor mij dat ik me echt met de kern van mijn werk bezig hield. Luisteren en er voor mensen zijn. Voor bewoners en collega's. De onderlinge steun en verbondenheid was groot. Door deze intensieve periode heb ik collega's en bewoners nóg veel beter leren kennen en dat is echt heel erg fijn. Dat houd ik zeker vast."

Hartverwarmende steun

"Wat was er veel hartverwarmende steun. Zo zal ik de ontroerende optredens van muzikanten buiten in de zon nooit vergeten. Dat heeft ons allemaal goed gedaan. We maakten dit voor het eerst mee. Dat was ingewikkeld maar we hebben het zo goed mogelijk gedaan, gaat Daniëlla verder. Ook met de tweede golf, zullen we het weer samen moeten doen."

Samen blijven we alert op corona

Binnen alle teams van Kalorama blijven we over corona met elkaar in gesprek. Met collega's, vrijwilligers, bewoners én familie. En als het nodig is, weten we welke stappen

**Sámen
blijven we alert
op corona.**

we gaan zetten. Om te benadrukken dat we er bij Kalorama samen op letten, hebben we afspraken gemaakt met als motto: 'Sámen blijven we alert op corona.'

Foto Amy Thoonen

KOFFIEPRAATJE

Kalorama, 't Höfke

Activiteitenbegeleider Helma Verbiesen ging in gesprek met een aantal bewoners van 't Höfke over de impact van corona. Een uniek inkijkje in de persoonlijke ervaring.

Terugdenkend aan de 9 weken dat men geen familie en naasten kon zien, maakt de bewoners emotioneel. 'Het was afschuwelijk, want alles was anders', de eenzaamheid was soms groot. Een 93-jarige dame geeft aan het allemaal niet meer zo goed te kunnen navertellen, zij voelt boosheid en machteloosheid als we over deze periode praten. Dat komt doordat haar kinderen niet bij haar mochten komen. Door te beeldbellen en de raambezoeken was er ander contact mogelijk, al vangt dit nooit de nabijheid van dierbaren.

De medewerkers waren heel nabij, wilden het zichtbare leed van afstand verzachten. Veel ondernemers, kunstenaars en artiesten toonden hun betrokkenheid en wilden wat doen voor de bewoners.

Wat een hoop verrassingen waren er, vele kaartjes, taart, bloemen en optredens. Dat waren echt uitjes! Met elkaar samen luisteren, meeklappen en genieten. Ook heeft men veel naar de radio geluisterd en TV gekeken.

Binnen 't Höfke was het zoeken naar oplossingen en mogelijkheden. Zo was een bewoner in quarantaine geplaatst maar was hierover niet goed geïnformeerd. De verwarring en eenzaamheid gun je niemand. Door het evalueren en in gesprek zijn geven deze ervaringen allemaal stof tot leren.

De bewoners weten één ding heel zeker voor iedere volgende uitbraak; wij willen nooit meer zonder familie, die moeten echt kunnen komen! En dat kunnen wij alleen maar beamen.

Dankjewel

Afstand en contact

Hoe houd je contact met naasten als de deuren van je organisatie gesloten zijn?

Instagram

Ieder team zocht naar mogelijkheden in de middelen die het beste zouden aansluiten bij hun bewoners en naasten.

Nieuwsbulletin Sterrenberg
24-03-2020

kalorama

Dat u uw naaste nu niet kunt bezoeken vanwege de grote gezondheidsrisico's die corona met zich mee brengt, zal ingrijpend voor u zijn. In deze ongewone situatie willen wij u op de hoogte houden van de activiteiten en zorg voor uw familielid op de Sterrenberg. Indien er individuele ontwikkelingen zijn, zal u hiervan persoonlijk op de hoogte worden gebracht.

Alternatief contact!
Daar wordt enorm van genoten.

Uw naaste kunt u verrassen door uw bloemetje, tekening of lekkers bij de receptie te (laten) bezorgen. Kalorama zorgt ervoor dat het bij hen op de Sterrenberg terecht komt.

Vandaag genoten van het zonnetje en het balkon. Heerlijk samen gezongen. Een puzzel maken. Brieven. Wat kleetsen met een ander.

In quarantaine proberen we het leven zo aangenaam mogelijk te maken. Zo is vanmorgen ontbeten met een beetje lente in een vaasje.

Heeft u nog vragen? Leest u dan de algemene informatie over Corona op de website van het RVM. Of kijk op de site Zorg voor Beter.

Heeft u daarna nog vragen dan kunt u zich wenden tot Kalorama.

- Tussen 11.00 - 17.00 uur zijn wij het beste te bereiken.
- Er zijn extra telefoons om met uw naaste op de Sterrenberg te kunnen bellen, bereikbaar via Kalorama 024-6847777. De receptie zal u doorverbinden met een van de extra telefoons van de Sterrenberg.
- Praktische vragen of behoefte aan een luisterend oor? Bel de *Kalorama Luisterlijn* 024-6847777. De receptie zal u doorverbinden met de Luisterlijn.

Wij hebben een mobiele telefoon om mee te kunnen videobellen.

Facebook

Via kaartjes, de telefoon, met of zonder beeld, tablet, een nieuwsbrief en een nieuwsbulletin, de social media kanalen Facebook en Instagram.

Kalorama, Centrum voor doofblinden

Er werd mij gevraagd of ik het leuk vond om iets te schrijven voor het Kalorama Nieuws wat betreft mijn ervaring vanuit het team rondom de corona-situatie. Omdat er de afgelopen maanden in de media niet gesproken is over corona leek het me zinvol om deze kans te pakken en wat aandacht te genereren rondom dit onderbelichte onderwerp.

Voor mijn gevoel lijkt het een eeuwigheid geleden toen ik hoorde dat er landelijke maatregelen genomen zouden worden. Iedereen werd verzocht zoveel mogelijk thuis te werken en bijeenkomsten moesten geschrapt worden. Twee weken later zou ik een afstemmingsoverleg hebben en ik weet nog dat ik me afvroeg; "Zouden de maatregelen tegen die tijd al opgeheven zijn?". Onwetendheid. Heerlijk.

Toen binnen Kalorama de eerste besmettingen waren en de maatregelen voor verpleeghuizen flink opgeschroefd werden, zag ik onze werkzaamheden veranderen. Bewoners kwamen naar ons met vragen waar we vaak de antwoorden niet op wisten. De afdelingen gingen dicht. Een frisse neus halen met een bewoner was uit den boze. Vergelijkingen met een gevangenis werden dan ook al snel gemaakt. Toen er ook op onze bouwlaag bewoners en personeel ziek begonnen te worden werd ik dat zelf ook vrij snel. Ik had gedacht meer weerstand te kunnen bieden, maar virus-technisch gezien gooit mijn lichaam er klaarblijkelijk behoorlijk met de pet naar. Intussen werden we allemaal, bijna op dagelijkse basis, verwend met allerlei goedbedoelde zoetigheid uit verscheidene hoeken; taart, gebak, ijs.

Als we het corona-virus wisten te ontwijken, dan lag diabetes ook nog op de loer. "Je weet wel waarom."

Inmiddels zijn we alweer bijna een half jaar verder en is de zomer op zijn eind gekomen. Corona heeft ons direct of indirect allemaal een spreekwoordelijke loer gedraaid. Wat is de moraal van dit verhaal? Dat is er niet.

Maar wij kunnen in ieder geval wel tegen onze kinderen en kleinkinderen zeggen dat we tijdens de grote 'toilet papier-crisis van 2020' (want ik vermoed dat deze tijd zo de geschiedenisboeken in zal gaan) wij ons niet thuis hebben opgesloten. Met dat in mijn achterhoofd laat ik mij iedere dag weer met veel plezier in het gezicht hoesten op de werkvloer.

Om af te sluiten in de woorden van mijn grootvader: "Beter een modderige schoen dan een teen met asch bemorscht." Nu ik er nog eens over nadenk; dit heeft hij helemaal nooit gezegd...

Tim Zegers
Unit 2C

Galafeest op de Wolfsberg

Waar hebben bewoners in tijden van corona behoefte aan? FEEST!

Begin september heeft verzorgende Belinda tijdens de middagmaaltijd, waarbij een vrolijke stemming heerste, eens bij een aantal bewoners gepolst waar ze behoefte aan hebben, een aantal gaf heel duidelijk aan: EEN FEESTAVOND! Vervolgens is een rondgang langs alle bewoners gedaan. Alle bewoners gaven aan behoefte te hebben aan een feestelijke avond. De gemene deler hierin waren zowel een barbecue als een gala-avond. Zo werd het plan opgevat om het te combineren. Dat vergde in de huidige Corona tijden de nodige extra secure voorbereidingen en zelfs op het laatste moment aanpassingen.

De barbecue werd fantastisch verzorgd door de centrale keuken, met in uitvoering kok Steven. Steven maakte naast het eten, ook veel contact met de bewoners en dat werd zeer gewaardeerd en vast gelegd op beeld.

Al weken was Belinda bezig met de voorbereidingen, geholpen en ondersteunt daarbij door activi-

teitenbegeleider Anne. Feestelijke attributen in de thema kleuren; zwart goud en zilver werden aangeschaft.

Tevens met dank ook aan de vele feestelijke versiering die geleend mocht worden van de toneelclub, zo zag de afdeling er op de feestavond erg gezellig en feestelijk uit.

De feestavond was in één woord geweldig; de opening met champagne, de vele salades, het heerlijke vlees van de barbecue bereid door kok Steven, en de feestelijke muziek maakten de avond tot een groot succes.

De aanwezige medewerkers en vrijwilliger, vanwege corona niet het voltallige team, genoten minstens zoveel als de bewoners, juist omdat ALLE bewoners zo genoten.

Zomaar een greep uit de reacties:

“Het voelde vandaag voor het eerst alsof ik niet in een verpleeghuis woon” en “Wat heb ik gisteren lekker gegeten, zo vers bereid en echt zo verwend door iedereen.”

Een mevrouw antwoordde op de vraag wanneer ze weer zo'n feestavond zou willen: “Vanavond!!” “Grote complimenten voor het organiseren van deze geweldige avond.” “Wat hebben jullie hard gewerkt aan deze avond” en “ik kan me niet meer herinneren wanneer ik zo genoten heb, en ik heb zelfs gedanst met de kwaliteitsverpleegkundige”.

Team en bewoners de Wolfsberg

De bewoners delen hun ervaring over het Galafeest

Door het Coronavirus valt het niet altijd mee om nog leuk te leven. 'n Zuster van de Wolfsberg kreeg het idee om iets extra's te organiseren. Met algemene stem werd er gekozen voor een heus Galafeest!

Het feest zou plaatsvinden in de serre. De organisatie ging met de activiteiten aan de slag. Iets meer dan een week voor het feest, kwam helaas het bericht dat het virus weer toegeslagen had. Het feest moest daarom kleinschaliger. Het werd “iets” in de huiskamer van de Wolfsberg. Op 30 september werden de bewoners om half 6 in de huiskamer verwacht. Jammer dat alleen het personeel dat in dienst was erbij kon zijn. Er waren een paar personeelsleden die vanaf de ochtend

om 07.00 uur aanwezig waren en zijn gebleven om het ons naar de zin te maken. Fantastisch!

Iedereen was in glitter out-fit aanwezig. De huiskamer was prachtig versiert.

Er werden heel bijzondere lekkernijen geserveerd, gezellige muziek gedraaid en iedereen was vrolijk.

Kok Steven heeft enorm zijn best gedaan om een heerlijke en uitgebreide maaltijd klaar te maken en dat is hem uitstekend gelukt!

Vooral het spectaculair geserveerde toetje was geweldig! Iedereen heeft gesmuld van al dat heerlijke eten en drinken. Bravo Steven!!

Sommige gasten bleven nog wat natafelen met een drankje. Het was een hele gezellige avond en hulde aan al de mensen die dit mogelijk hebben gemaakt. We zijn verwend.

Heel veel dank!

De bewoners van de Wolfsberg

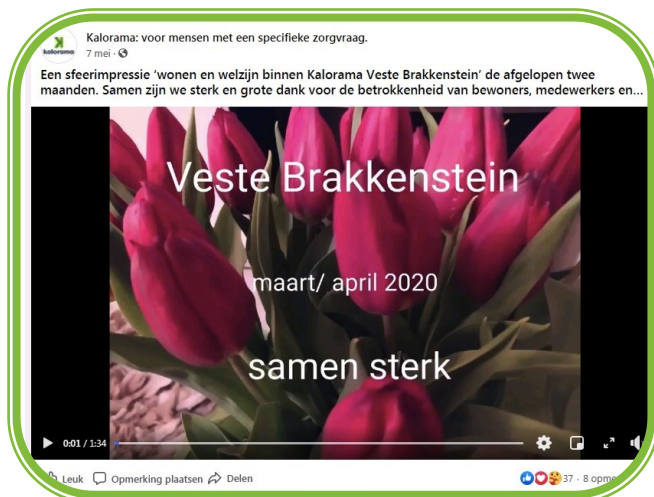

Kalorama, Veste Brakkenstein

Heeft u onze sfeerimpressie 'wonen en welzijn binnen Veste Brakkenstein' in het filmpje gezien? Op Facebook kunt u deze nog terugvinden. Echt het kijken waard! Het was een bevreedende tijd, geen inloop en dagbehandeling, geen vrijwilligers, mantelzorgers en bezoek.

We hebben met elkaar geprobeerd er het allerbeste van te maken, schouders eronder en klaar staan voor de bewoner en elkaar.

Een kleine impressie van al het liefdevolle wat onze bewoners en ons steunde

Volg jij Kalorama op de socials?

Kalorama is actief op social media. Dat doen we om collega's, vrijwilligers, bewoners, familie, nieuwe collega's én geïnteresseerden zo goed en actueel mogelijk te informeren over Kalorama. Volg jij ons al? Je vindt ons op Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube en sinds kort ook op Instagram.

Leuk als je Kalorama volgt, reageert of berichtjes deelt!

Samen staan we sterk

'Een huiskamer binnen Kalorama'

Er bestaat een stichting die mededogen heeft met de armste kinderen in Suriname. Zij sparen geld, goederen, speelgoed, kleding en schoolbehoefte om die kinderen te helpen aan een betere toekomst. De stichting zorgt met heel hun hart dat de kinderen daar een menswaardig bestaan krijgen. Martien, een vrijwilliger van onze afdeling is lid van de stichting en vertelde erover.

Door corona zijn we nader tot elkaar gekomen. In het begin van maart was er een ernstig tekort aan mondkapjes en werd via de media gevraagd om mondkapjes te maken. Een bewoner hoorde dit en ging ermee aan de slag. Er werd van alle kanten materiaal aangesleept want een bewoner ging ze maken. Iemand kwam met stof en band. Sandra had speciaal mondkapjes elastiek. De kapjes zijn verkocht en de opbrengsten waren voor de stichting van Martien.

Er zijn meer dan 200 mondkapjes gemaakt en verkocht

Voor in het openbaar vervoer zijn ze zeer geschikt. Er zijn zoveel leuke kleurtje en motiefjes gebruikt dat het geheel er vrolijk uitziet. De natuur is er ook goed bij gebaat want ze zijn uitwasbaar.

De samenwerking was geweldig en het gaf zoveel plezier. Het project heeft al meer dan 200 euro opgebracht en de bestellingen blijven binnen komen.

Martien bedankt en we blijven je steunen!
De Wolfsberg

Een klein gedichtje

*In de tijd van corona een klein gedicht,
gemaakt in de vroege ochtend, het is net licht.*

*Het gaat over mensen van alle soorten,
die hier samenleven binnen de Kalorama-
poorten.*

*Door omstandigheden of voor hun werk,
met z'n allen staat we hier sterk.*

*Het is een deel van ieders leven,
iedere dag valt er weer iets anders te beleven.*

*Onthoudt daarvan de kleine gelukjes,
ook al zijn het soms maar minimale stukjes.*

*'n Vogel die op een tak zit te zingen,
er gebeuren iedere dag wel weer leuke dingen.*

*Zo is het leven veel minder saai,
alhoewel,
dat virus is wel minder fraai.*

*Geniet van het leven en het mooie weer,
en misschien wel tot een volgende keer.*

Kalorama, Bethlehem

Vrijwilliger in coronatijd

Op dinsdag 17 maart, trok ik rond half zes de deur van het hospice achter me dicht, na een ochtend-dienst in de keuken en 's middags een invaldienst op de receptie. Geen haar op mijn hoofd die op dat moment bedacht dat dat voorlopig de laatste keer zou zijn. Natuurlijk was er toen al corona, en een aantal vrijwilligers bleef al een paar weken thuis omdat ze in de risicogroep vielen, maar dat gold niet voor mij, dacht ik. Tot de volgende dag het mailtje van Kalorama kwam: geen vrijwilligers meer.

Oké, een paar weken thuis was niet zo'n ramp, ik had nog genoeg te doen, zoals schoonmaakwerk waar ik niet aan toegekomen was (lees: geen zin in had!), zolder opruimen, computer opschonen, boeken lezen. Nee, vervelen was er niet bij. Eigenlijk ook wel lekker rustig, zo zonder een agenda vol afspraken, hooguit af en toe een telefoontje met vrienden of beeldbellen met de kinderen en kleinkinderen. En dat laatste is eigenlijk niets bijzonders, want twee van mijn drie kinderen en alle vier de kleinkinderen wonen in het buitenland en beeldbellen is voor ons de normale vorm van contact. Lief en leed worden dus vooral via de telefoon gedeeld, meer dan anders, en dat maakt het 'leed' draaglijk.

Maar intussen zijn die weken maanden geworden. Het begint te kriebelen. Reizen is nog steeds lastig, zeker met het vliegtuig. En dat betekent dat ik voorlopig niet naar mijn kinderen en kleinkinderen toe kan, wat ik toch minimaal jaarlijks doe, en dat zij ook niet hier kunnen komen.

Gelukkig heeft corona nu wat terrein prijs moeten geven én is het in de zomer heel mooi weer. Dus

ontmoet ik mijn (Nederlandse) zoon en schoondochter en vrienden weer, buiten in een park of in de tuin en zo langzamerhand ook weer binnen, uiteraard netjes op gepaste afstand. Langzaam wordt het leven weer iets normaler. Iets, want er ontbreekt voor mij een heel belangrijk onderdeel van mijn gewone leven van vóór de coronatijd: het hospice.

Langzaam mogen de vrijwilligers weer binnenkomen, maar ik niet, ik val met mijn leeftijd binnen de risicogroep. Ik ben sinds een half jaar 70, pech dus. En dat doet pijn. Natuurlijk, ik snap het: het hospice, Kalorama, volgen de regels van het RIVM, terecht, en volgens die regels horen 70-plussers bij de risicogroep. Verboden toegang dus. Evenals voor al die andere 'oudjes', die normaal regelmatig in het hospice te vinden zijn. We zitten allemaal bij wijze van spreken in de startblokken, maar ik denk dat we toch maar even langs de kant moeten gaan zitten, want voorlopig zal het startschot nog niet klinken, vrees ik. We missen het hospice heel erg, het gevoel je nuttig te kunnen maken, het contact met de gasten, het bezoek, de gezelligheid onder elkaar, het delen van lief en leed, kortom alles wat het hospice tot het hospice maakt.

Op momenten waarop het moeilijk is, probeer ik toch maar mijn zegeningen te tellen: geen corona bij mij en mijn omgeving; de moderne communicatiemiddelen waarmee je toch contact met elkaar kunt houden; het mooie weer; de ontmoetingen die weer mogelijk zijn; een dak boven je hoofd en voldoende te eten hebben. En het werk voor het hospice dat ik thuis kan doen: weekendmenu's maken, de informatie voor nieuwe vrijwilligers stroomlijnen op verzoek van Carolien, soep maken voor de lunch eens in de week, de Nieuwsbrief.

Dan gaat de telefoon: Carolien. We hebben een belafpraak om het een en ander te regelen. “Maar ik heb eerst nog iets anders”, zegt Carolien. “Nu komt het”, denk ik, “ze gaat zeggen dat we de rest van het jaar niet meer kunnen komen, of zo iets. En de vraag is of we dan ooit nog terug kunnen”: het doemscenario dat de afgelopen weken ergens achterin mijn hoofd zat, maar dat ik telkens zo ver mogelijk weg probeerde te stoppen.

“We hebben besloten het beleid te versoepelen en te kijken wie er wil en kan terugkomen”. Hè?? Hoor ik dat goed?? Ja!! Ik schiet vol. Ik zou Carolien willen omhelzen, maar dat gaat wat moeilijk via de telefoon en bovendien: afstand houden. Maar wat ben ik blij, ik mag weer aan de slag! Carolien plant me meteen in op de receptie. Natuurlijk, als er een nieuwe coronagolf komt, is het weer thuis zitten, maar dat zien we dan wel weer.

Voorlopig gaan we er weer voor!

Mieke Bronkhorst

Aandacht voor elkaar

Al meer dan 50 jaar woon ik in onze straat. In het begin waren wij het jongste gezin en heel lang is dat zo gebleven. Langzaam begonnen er onder de bewoners wat zieken en ouderen te komen, waar ik dan regelmatig even langs ging. Intussen zijn er nogal wat jongere gezinnen gekomen met kleine kinderen.

Nu in deze coronatijd kwamen deze burens en buurkinderen langs met o.a. tekeningen en bloemen en de belangstellende vraag of het allemaal goed ging met me.

Ineens drong het tot me door dat men mij nu als oudere zag en de rollen omgedraaid waren.

Ik was compleet verrast, het was nog niet bij mij opgekomen dat de buurt mij als oudere zag.

Het deed me denken aan de begintijd in het hospice, dat ik erg moest wennen aan het krijgen van een compliment. Ik zeg nog wel eens dat dat een van de moeilijkste dingen was die ik in het hospice heb geleerd.

Als gasten of hun familie “dank je wel” tegen je zeggen, terwijl je gewoon je werk doet, daar voelde ik me nogal eens ongemakkelijk bij. Zo kijk ik nu ook tegen al die mooie, lieve reacties van velen aan.

Die aandacht voor elkaar is toch een mooie kant van het hele corona-gebeuren.

Wil

Een kookvrijwilliger aan het woord

Alle medewerkers kregen tijdens de “dag van de Zorg” een “boeket bloemen” van Kalorama. Een brief met zaadjes. Die legde ik in een oude wok, en de eerste komen nu uit!

Ik mis het koken en de andere vrijwilligers, hopelijk kunnen we snel weer aan de slag!

Hartelijke groet,
Frans Croonen

Casino in het Hospice

Een goede buur is beter dan een verre vriend, en zeker in coronatijd! Dat heeft het hospice in ieder geval heel duidelijk ervaren. Toen de nood op de receptie hoog was, was daar het casino, onze achterbuur, die redding bracht. Op 12 maart, nog vóór het verplicht werd, sloten zij uit voorzorg de deuren; zij wilden geen enkel risico lopen voor hun bezoekers en personeel. Dat betekende geen of minder werk voor een groot aantal medewerkers.

Het casino heeft al jaren een band met het hospice. Al diverse malen werd de pot met gevonden geld gedoneerd en een aantal parkeerplaatsen staat ter beschikking aan het personeel van het

hospice.

Directeur Arno Bongers vroeg zich daarom af of zij in deze moeilijke periode mogelijk nog meer voor het hospice konden betekenen en nam contact op.

En zo kwamen medewerkers van het casino Anneke, Corine, Dimphy, Esther, Ireen, Mariska, Petra, Sabrina en Sonja op een ochtend naar het hospice om door Willeke ingewerkt te worden voor de re-

ceptie. Intussen zijn ze een aantal weken bezig: “Dit is al weer mijn zevende dienst”, vertelt Petra, die mij mede namens de andere acht het een en ander vertelt, “en intussen ben ik al aardig gewend”. Enkelen van hen helpen overigens ook in de keuken.

De dames komen van verschillende afdelingen in het casino: Services, waaronder de receptie, Food and Beverage, Planbureau en Tafelspelen. Het is een fijn bedrijf om voor te werken, vindt Petra, het is meer dan alleen maar gokken: er zijn allerlei vormen van entertainment, thema-avonden en je kunt er heerlijk eten en drinken. En wat daarnaast belangrijk is: er is veel aandacht voor gokverslaving, het personeel is goed getraind op het signaleren van mogelijke tekenen daarvan bij de gasten. Tot nu toe was het hospice voor de casinomedewerkers ‘dat gebouw daarboven’, waar altijd wel ergens licht brandt als ze ’s nachts na hun dienst uit het casino komen.

Ze vroegen ze zich dan wel eens af wat zich daar afspeelt, al wisten ze natuurlijk wel dat daar mensen verblijven voor wie het einde nadert. Dat maakte sommigen ook wat terughoudend om zich te melden voor werk in het hospice.

De negen dames die dat wel deden hebben er absoluut geen spijt van. Ze vinden het fijn in het hospice. “Je voelt de rust, je weet dat het goed is dat het er is, en wat er gedaan wordt, dat de gasten in goede handen zijn.” En natuurlijk straalt ook het gebouw zelf rust, sereniteit uit.

Petra denkt dat dat wellicht ook iets te maken kan hebben met de plek waarop kloosters en kerken vroeger werd gebouwd, plekken waar een bepaalde energie in de grond.

Uitzicht van de receptie

Het werken in het hospice is natuurlijk wel intenser dan in het casino, doordat je weet dat het om mensen in de laatste levensfase gaat. Dat neem je soms echt wel eens mee naar huis. Maar ze merken dat ook dat dat langzaam went.

Ondanks de grote verschillen ziet Petra wel overeenkomsten tussen hun werk in het casino en het hospice: Op beide plekken komen mensen uit alle lagen van de bevolking en daar moet je goed op in kunnen spelen.

Je moet flexibel zijn, verantwoordelijkheidsgevoel hebben en vooral zorgzaam zijn voor de gasten. Dat maakt waarschijnlijk dat zij ook in het hospice goed kunnen functioneren.

Op 1 juli is het casino weer open, dus dan komt er voor hen een einde aan het werk in het hospice. Alhoewel, enkelen van hen hebben aangegeven ook na 1 juli graag nog ‘gaten’ te willen vullen als dat nodig is.

Ze zijn met open armen ontvangen in het hospice en willen nu op hun beurt graag de mensen van het hospice verwelkomen in het casino, al is het maar om gewoon eens een kijkje te nemen.

Laat een van de dames weten dat je komt en zij zullen voor een mooi bezoek zorgen!

Holland Casino Nijmegen aan de Waalkade

Het Kalorama nieuws komt een aantal keren per jaar uit en informeert bewoners en hun familie, bezoek en belangstellenden over de ontwikkelingen binnen alle locaties van Kalorama.

Deze uitgave is speciaal samengesteld om u in deze uitzonderlijke tijd extra te informeren.

Uw bijdrage is welkom via info@kalorama.nl of per post:

Kalorama

T.a.v. Redactie Kalorama nieuws
Nieuwe Holleweg 12
6573 DX Beek - Berg en Dal

Redactie:

Alice Mulder
Ellen Nieuwenhuis
Nynke Ridderikhof
Bouwine van Roon